

?Catalunya en miniatura

A Barcelona es pensen que venim de pagès i a la muntanya, de Sallent en amunt, som uns pixapins sense remei. Som Catalunya profunda -*territori* en diuen ara- i alhora suburbi metropolità. Barretinaires per a uns, xarnegos per a altres. Tradicionalistes o descastats. Ciutat grisa i industrial i, alhora, poble gran envoltat de camps i boscos. De poble i de polígon. Massa carlins i massa liberals. Conservadors aspirants a cosmopolites i al revés. Així, amb totes les contradiccions i contraposicions ens veuen -us veuen, que jo ja fa nou anys que visc fora- als manresans i manresanes des de la resta del país.

I sí, Manresa és una mica això, la síntesi de les diverses Catalunyes, ròtula entre la gran Barcelona i els espais interiors. Som, en certa manera, el resum del país, la mitjana nacional, Catalunya en miniatura. I a sobre, al mig, al cor. També en el terreny polític Manresa és molt representativa del conjunt del país. Tant és així que els resultats electorals són relativament equiparables als del conjunt i aquesta és una de les poques ciutats grans -amb Tarragona- que els darrers trenta anys ha tingut alcaldes dels mateixos tres partits que també han ocupat el palau de la Generalitat i més o menys en els mateixos períodes.

Manresa no és ni carn ni peix, o és carn i peix alhora, i això té els seus inconvenients: una certa indefinició, una personalitat *soft*. Perquè la manresanitat no té les connotacions identitàries ni compta amb l'orgull de pertinença que sí que generen Vic, Berga o Solsona, per dir-ne tres d'aquí a la vora, o Lleida, Girona, Vilafranca o Tortosa, per anar una mica més lluny. Alhora, Manresa tampoc no pot alçar la bandera metropolitana perquè en aquest concepte tampoc no s'hi sent del tot còmode.

Però aquesta existència sintètica, no binària, per dir-ho a la moderna, aquesta personalitat feble, podria ser també una oportunitat i alhora, paradoxalment, un signe d'identitat per treballar. La centralitat, geogràfica, sociològica i política, de Manresa podria ser l'oportunitat per jugar un paper conciliador i dialogant. Manresa podria exercir de punt de trobada, d'espai per a la concertació entre diferents sectors de la societat catalana a priori enfrontats i allunyats. Ja ho fa per exemple - i així se li ha reconegut en més d'una ocasió- amb el diàleg interreligiós, però ho podria fer també en molts més àmbits. En el polític, sense anar gaire lluny.

Manresa seria un magnífic escenari per a unes jornades de debat i propostes per al futur del país en les quals poguessin participar, en un ambient amable i propositiu, independentistes i espanyolistes, liberals i estatistes, crítics amb la medicina dominant i científics compromesos, partidaris d'accelerar la integració europea i nacionalistes, entusiastes i detractors del turisme... I no per fer un combat ideològic amb vencedors i vençuts, no per aprofundir i recrear-nos en allò que ens separa, sinó per trobar mínims comuns denominadors i identificar consensos, que gairebé sempre són més dels que d'entrada creïem.

El 2022 i les celebracions de base ignasiana haurien estat una bona oportunitat per oferir la ciutat al país com a escenari físic per a la trobada i els acords, grans o petits. Potser encara hi som a temps. I, si no, fem-ho a partir del 23, donant continuïtat a l'empenta del 500 aniversari. I és que ja està bé ser el cor del país, però podríem ser-ne també, ni que fos una mica, el cervellet. Al capdavant, sabem perfectament que aquests dos òrgans, com més a prop l'un de l'altre, millor.

Imatge: Carles Claret.